

[Kjærulff-Schmidt.]

sygdom, bistår som vikar, bistår her i forbindelse med juleforberedelser og mange andre ting. Skal det også forbydes? Skal vi til at sætte adgang forbudt-skilte op rundt omkring i børnehaverne og understrege specielt, at ethvert initiativ fra forældre er uønsket?

Formanden:

Taletiden er udløbet.

Socialministeren (Eva Gredal):

Det har altid været socialdemokratisk politik at forsøge at udligne forskellene her i samfundet. Det har været besværliggjort noget af de forhold, der har hersket i folketinget. Jeg skal ikke gå nærmere ind på det svar, som så vidt jeg husker finansministeren gav forleden dag, men jeg kan gentage, at der arbejdes også med ulighedsspørgsmålene omkring tjenestemændene.

Jeg har intet imod, at forældrene deltager i arbejdet i børneinstitutionerne og gratis hjælper med; det belaster ikke forældre, hvis økonomi ikke kan klare det, på nogen måde. Jeg ser meget gerne, at forældrene deltager i arbejdet.

Bertel Haarder (V):

Sagen er egentlig af ret stor principiel betydning, og derfor spurgte jeg allerede for ca. fem uger siden gennem socialudvalget, hvordan socialministeren stillede sig til den. Da sagen nu er rejst her i salen — der er ikke kommet svar endnu — vil jeg godt stille et par tillægsspørgsmål.

Det er jo sådan, at for folkehøjskoler er der intet i vejen for . . .

Formanden:

Det skal være i tilknytning til spørgsmålet.

Bertel Haarder (V):

Ja, det er det også. For folkehøjskoler er det sådan, at dér må man udmærket sætte elevbetalingen op og så til gengæld have bedre lærerforsyning. Det er der ikke noget som helst i vejen for. Princippet er altså ikke ukendt. Derfor vil jeg spørge,

om det ikke kunne være acceptabelt, at en ekstra medhjælp blev finansieret ved rent frivillige forældrebidrag — hvor der altså ikke var tale om, at det var noget, bestyrelsen fastsatte for alle forældrene, men kun for dem, som rent frivilligt ved indsamling, eller hvordan det nu måtte ske, ville spytte i bøssen.

Det andet, jeg vil spørge om, er: synes socialministeren ikke, der er et underligt misforhold mellem de regler, der gælder for børn, der bliver passet i deres hjem, og så de regler, der gælder, lige så snart børnene kommer inden for en offentlig institutions mure? For børn, der passes i et hjem, gælder der overhovedet ikke nogen som helst regler — ja, vi har haft en debat her i dag, som viser, hvor lidt man i og for sig skrider ind dér — dér kan man ansætte medhjælp, og det kan betales på den ene, den anden og den tredje måde. Men der indtræder pludselig en helt anden og fantastisk tilstand, når folk kommer inden for en børneinstitutionens mure, så er der alle mulige ting, som forældrene ikke må. De må ikke engang ansætte en ekstra medhjælp til at hjælpe til, selv om det sker ved frivillige bidrag.

Er der ikke et lidt for stort misforhold mellem, hvad der er tilladt for de $\frac{3}{4}$ af børnene, der bliver passet derhjemme, og så den fjerdedel, som kommer på institution? Og hvormed vil man begrunde dette forbud, når det sker ved fuldstændig frivillige bidrag, når princippet kendes fra danske folkehøjskoler, og når man ud fra enhver begrundelse simpelt hen må sige, det er rimeligt?

Til slut vil jeg sige tak for svaret, vi fik til allersidst her, for det var nemlig et svar på et spørgsmål, jeg har stillet til skriftlig besvarelse. Jeg kan forstå, at forældre altså må arbejde gratis, lige så meget de vil. De må måske godt ved årets slutning modtage en sølvkande eller sådan noget for, hvad de har gjort. Men det skal altså være forældre. Hvad nu, hvis det var en tante eller en, som bare kendte barnet eller måske havde passet det derhjemme? Hvor går grænsen?

Formanden:

Taletiden er overskredet.